

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Ing. I. H.**, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2010, čj. 6732/10-1100-604124, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 9. 2011, čj. 31 Af 138/2010 – 29,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věcí

[1] Finanční úřad v Náchodě (dále jen „správce daně“) zahájil dne 11. 6. 2009 u žalobce daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006. Po provedeném dokazování dospěl správce daně k závěru, že žalobce neprokázal souvislost výdaje uskutečněného ve prospěch slovenské společnosti HAGEL, s. r. o. (dále jen „HAGEL“) z titulu provize za zprostředkování obchodu se zdanitelnými příjmy. Tato skutečnost byla jedním z důvodů, proč správce daně doměřil žalobci dodatečných

platebním výměrem ze dne 11. 6. 2010, čj. 74282/10/243911604014, daň z příjmů za zdaňovací období roku 2006 a penále. Odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného, které je blíže označeno v záhlaví.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného u krajského soudu, který žalobě vyhověl a zrušil rozhodnutí žalovaného. Předmětem sporu v řízení o žalobě se stal právě jen výdaj spočívající v úhradě zprostředkovatelské provize společnosti HAGEL. Krajský soud nejprve vyložil § 31 odst. 9 a § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, a jejich vzájemný vztah. Uvedl, že předložením faktury vystavené společností HAGEL, dokladu o zaplacení fakturované částky, listiny vystavené společností HAGEL potvrzující obsah ústní dohody o zprostředkování (včetně uvedení výše sjednané provize), stejně jako příslušných dokladů o nákupu a následném prodeji tiskařského stroje, jehož se zprostředkování mělo týkat, unesl žalobce své prvotní důkazní břemeno. Za této situace bylo na správci daně, aby vyjádřil své pochybnosti o předložených účetních dokladech a unesl důkazní břemeno ve vztahu k těmto pochybnostem. To se však nestalo. Krajský soud uzavřel, že žalovaný prozatím neunesl své důkazní břemeno vyplývající z § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků.

II.
Argumenty obsažené v kasační stížnosti

[3] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[4] Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že při výkladu otázky rozložení důkazního břemene nevzal do úvahy § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, který jednoznačně upřesňuje okruh důkazních prostředků, jež se mají stát podkladem pro rozhodnou úvahu správce daně o skutkové stránce věci. Stěžovatel se domnívá, že výzvu dle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků formuloval jasně, přesně a výstižně, neboť nemohl předjímat směr, vazbu a cíl dokazování uplatněný do budoucna daňovým subjektem. Krajský soud mu proto nedůvodně vytýká, že výzvu formuloval jen obecně.

[5] Dle stěžovatele je základem pro dokazování v daňovém řízení dobře napsaná smlouva. Ústně uzavřené smlouvy rozhodně důkazní situaci nevylepšují. Ani samotná smlouva není obvykle pro dokazování dostačující, její důležitost je však zřejmá. Poté stěžovatel v kasační stížnosti shrnuje průběh dokazování ke spornému obchodnímu případu. Ze zprávy o daňové kontrole reprodukuje výtky správce daně k předloženým dokladům. Správce daně zpochybnil dopis společnosti HAGEL, kterým potvrdila uzavření ústní smlouvy se žalobcem a výši sjednané provize. Nedůvěryhodnost tohoto dopisu plyne dle správce daně z toho, že je psán česky, není datován a je podepsán panem Ing. Mihalčem coby „jednatelem“. Faktura vystavená touto společností je naproti tomu psána slovensky a pan Ing. Mihalčo je uváděn jako „konatel“. Z doložené sestavy obchodních případů mezi žalobcem a společností HAGEL za období 1. 1. 2002 – 31. 12. 2005 plyne, že společnost HAGEL v tomto období odebírala pouze náhradní díly v hodnotě 46 758 Kč. Žádný jiný případ zprostředkování z ní nebyl zjištěn. Předložené důkazní prostředky tak dle správce

daně neprokazují příčinnou souvislost mezi vyplacením provize společnosti HAGEL a zajištěním příjmu z prodeje tiskařského stroje společnosti SACON s. r. o.

[6] Žalobce v rámci daňové kontroly navrhl, aby správce daně prostřednictvím mezinárodního dožádání u orgánů slovenské daňové správy ověřil uskutečnění transakce. Pro takový postup však nebyly dle stěžovatele splněny podmínky, neboť dle zákona č. 253/2000 Sb. lze přistoupit k mezinárodnímu dožádání jen v případě, že jsou vyčerpány vlastní obvyklé zdroje údajů, které mohou být v daném případě využity. Tato podmínka však splněna nebyla, neboť důkazní břemeno tížilo žalobce.

[7] Stěžovatel poukazuje na rozsudky NSS čj. 8 Afs 84/2008 – 90 a 8 Afs 80/2008 – 85, dle nichž samotný daňový doklad (faktura) neprokazuje, že fakticky došlo k uskutečnění plnění uvedeného na faktuře a od vystavitele faktury. Pokud svá tvrzení neprokáže sám daňový subjekt, nelze s poukazem na § 31 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků tvrdit, že existenci těchto skutečností je povinen prokázat správce daně (viz rozsudek NSS čj. 5 Afs 40/2005 – 72). V návaznosti na cit. judikaturu vyjadřuje stěžovatel svůj nesouhlas se závěrem krajského soudu, že na něj přešlo důkazní břemeno. Sporný obchodní případ totiž od prvopočátku nebyl řádně ze strany žalobce v rámci dokazování zajištěn.

[8] Na závěr stěžovatel navrhuje, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

III.
Vyjádření žalobce ke kasační stížnosti

[9] Ve vyjádření ze dne 21. 11. 2011 žalobce uvedl, že se zcela ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Žalobce uvádí, že správce daně hodnotil předložené důkazní prostředky svévolně, potvrzení společnosti HAGEL o přijetí provize na základě smlouvy o zprostředkování nezpochybnil a nevyvrátil. Správce daně nikdy žalobce nevyzval k tomu, jaké důkazy je třeba doložit k jeho tvrzení o uzavření ústní zprostředkovatelské smlouvy, případně jakou skutečností vyvrací věrohodnost či průkaznost jeho tvrzení. Správce daně nevyvinul žádnou vlastní iniciativu k zjištění skutkového stavu věci a nedbal své povinnosti dle § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků zjistit co nejúplněji rozhodné skutečnosti. Navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

IV.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Jediná v kasační stížnosti uplatněná námitka brojí proti výkladu právní otázky rozložení důkazního břemene v daňovém řízení [§ 31 odst. 9 a § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků] a jeho aplikaci na daný případ [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[12] Výkladem vzájemného vztahu § 31 odst. 9 a § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků, tj. otázkou rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně, se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zabýval opakovaně. Tuto judikaturu lze shrnout následujícím způsobem.

[13] Dle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků je daňový subjekt povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Jak judikoval Ústavní soud, daňový subjekt má povinnost prokázat k výzvě správce daně jen ty skutečnosti, které sám tvrdí (nález ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95, 130/1996 Sb.). Z obsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy (např. rozsudek ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007 – 119, rozsudek ze dne 22. 10. 2008, čj. 9 Afs 30/2008 – 86; všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz). Správce daně však může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k prokázání důvodnosti svých pochyb [§ 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků]. *„Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případu jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným.* [...] *Správce daně je zde povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné.*“ [rozsudek čj. 2 Afs 24/2007 – 119, též rozsudek čj. 9 Afs 30/2008 – 86, oba cit. shora, shodně nález sp. zn. II. ÚS 232/02 ze dne 29. 10. 2002 (N 134/28 SbNU 143)]. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (např. rozsudek čj. 2 Afs 24/2007 – 119 a rozsudek čj. 9 Afs 30/2008 - 86, oba cit. shora, shodně též rozsudek ze dne 31. 5. 2007, čj. 9 Afs 30/2007 - 73).

[14] Stejný právní názor je obsažen i v rozsudcích NSS ze dne 12. 4. 2006, čj. 5 Afs 40/2005 - 72, ze dne 31. 3. 2009, čj. 8 Afs 80/2008 – 85, a ze dne 14. 7. 2009, čj. 8 Afs 84/2008 – 90, na něž poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti. Daňové subjekty v těchto případech předložily správci daně formálně bezvadné daňové doklady (v případě projednávaném pod sp. zn. 8 Afs 80/2008 neobsahovaly předložené doklady dostatečné informace o množství, druhu a ceně dodávaného dřeva), jejichž věrohodnost se však podařilo správci daně zpochybnit [unesl důkazní břemeno dle § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků]. Důkazní břemeno proto přešlo zpět na daňové subjekty, které již dále nebyly schopny dalšími důkazní prostředky prokázat faktické uskutečnění výdaje. V tomto kontextu je nezbytné vykládat právní názor, že samotná existence formálně bezvadného daňového dokladu neprokazuje faktické uskutečnění výdaje. Jinými slovy řečeno, pokud správce daně unese své důkazní břemeno, a tedy zpochybní předložený formálně bezvadný daňový doklad, musí daňový subjekt prokázat své tvrzení o provedení výdaje jinými důkazními prostředky. V této situaci skutečně není na správci daně,

aby prokazoval tvrzení daňového subjektu, neboť důkazní břemeno přešlo zpět na daňový subjekt.

[15] Ustanovení § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, jímž stěžovatel v kasační stížnosti argumentuje a které měl dle stěžovatele krajský soud přehlédnout, se nikterak nedotýká rozložení důkazního břemene. Ustanovení vymezuje okruh přípustných důkazních prostředků, jimiž může být důkazní povinnost plněna, a to jak ze strany daňového subjektu, tak ze strany správce daně.

[16] Ze správního spisu vyplývá, že žalobce předložil v den zahájení daňové kontroly správci daně fakturu č. 260006 vystavenou dne 1. 2. 2006, kterou společnost HAGEL fakturovala žalobci částku 10 000 EUR za zprostředkování prodeje používaného tiskařského ofsetového stroje Adast Dominant 755 CD v. č. 10605. Dále předložil příjmový pokladní doklad č. d/6026 vystavený dne 1. 2. 2006 společností HAGEL na částku 10 000 EUR, jako účel uvedeno FA 260006.

[17] Žalobce předložil správci daně též účetní doklady vztahující se ke koupi tiskařského stroje ADAST DOMINANT 755, výrobní číslo 10.605 od společnosti PRATR a. s. se sídlem v Trutnově (dále jen „PRATR“). Jedná se o doklad označený Požadavek na zálohu č. 182006, který byl vystaven dne 8. 2. 2006 a jímž byla žalobci fakturována na základě smlouvy o uzavření budoucí smlouvy kupní záloha ve výši plné kupní ceny (tj. 3 808 000 Kč). Předložen byl i příjmový pokladní doklad č. 6710011 vystavený dne 8. 2. 2006 společnosti PRATR na částku 258 000 Kč. Zbylá část zálohy ve výši 3 550 000 Kč byla převedena bezhotovostně dne 14. 2. 2006, k čemuž žalobce předložil výpis z účtu vedeného u ČSOB. Dne 14. 2. 2006 vystavila PRATR daňový doklad označený jako „přijatá platba číslo 2660001“, jímž žalobci potvrdila přijetí zálohy v souhrnné výši 3 808 000 Kč. Dne 13. 3. 2006 vystavila PRATR fakturu č. 2620062 na základě kupní smlouvy ze dne 13. 3. 2006, jejímž předmětem byl prodej výše uvedeného tiskařského stroje. Fakturovaná částka představující kupní cenu plně odpovídala výši uhrazených záloh, proto nebyl fakturován žádný doplatek.

[18] Následně správce daně vyzval žalobce, aby doložil a prokázal oprávněnost uplatněného daňového výdaje za zprostředkování prodeje použitého tiskařského stroje (výzva ze dne 28. 7. 2009). Žalobce k tomu ve svém přípisu ze dne 14. 8. 2009 sdělil, že stroj AD 755, v. č. 10605 prodal slovenské společnosti SACON s. r. o. dne 13. 3. 2006. Provize za tento zprostředkovaný prodej byla společností HAGEL fakturována na základě ústní smlouvy o zprostředkování. Při ústním jednání dne 9. 11. 2009 předložil žalobce potvrzení společnosti HAGEL opatřené razítkem této společnosti a podpisem jejího jednatele Ing. Mihalča. Obsahem tohoto dokumentu je potvrzení ústní dohody mezi společností HAGEL a žalobcem o výši a vyplacení provize při prodeji stroje AD 755 společnosti SACON v roce 2006. Součástí spisu je odpověď dožádaného správce daně, Finančního úřadu v Trutnově, ze dne 11. 1. 2010. Dožádaný správce daně sdělil, že u společnosti PRATR bylo provedeno šetření k zjištění podmínek prodeje tiskařského stroje. Bylo zjištěno, že stroj byl pořízen formou finančního pronájmu a po ukončení leasingu byl odprodán na základě smlouvy o uzavření budoucí smlouvy kupní ze dne 8. 2. 2006 a kupní smlouvy ze dne 13. 3. 2006. Převoz stroje zajišťoval kupující (tj. žalobce).

[19] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační námitky vycházel z těchto skutečností. Žalobce daňovým dokladem, smlouvou o smlouvě budoucí a kupní smlouvou prokázal nabytí vlastnického práva k tiskařskému stroji Adast Dominant 755 CD, výrobní číslo 10605. Tato skutečnost, která byla potvrzena i šetřením dožádaného správce daně u dodavatele stroje společnosti PRATR, se nestala předmětem sporu. Nespornou skutečností rovněž je, že žalobce následně prodal tento tiskařský stroj slovenskému odběrateli společnosti SACON. Spornou otázkou tak bylo pouze to, zda společnost HAGEL vykonávala pro žalobce zprostředkovatelskou činnost spočívající ve vyhledání kupce na uvedený tiskařský stroj.

[20] Uskutečnění výdaje k úhradě provize společnosti HAGEL za provedené zprostředkování doložil žalobce fakturou a pokladním příjmovým dokladem, oba doklady byly vystaveny společností HAGEL a jsou formálně bezvadné. Tím žalobce splnil svoji prvotní důkazní povinnost dle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, neboť své tvrzení o daňové účinnosti výdaje učiněného ve prospěch společnosti HAGEL doložil účetními doklady. Z textu předložených faktur byla patrná návaznost tohoto výdaje na další dva účetní případy, a to pořízení stroje od společnosti PRATR a prodej téhož stroje společnosti SACON. V tomto okamžiku přešlo důkazní břemeno na správce daně, který měl vyhodnotit předložené účetní doklady a mohl zpochybnit jejich věrohodnost, správnost, průkaznost (shodně rozsudek NSS ze dne 8. 7. 2010, čj. 1 Afs 39/2010 – 124 ve věci *ŘEZPOF spol. s. r. o.*). Nebylo proto na místě, aby správce daně výzvou ze dne 28. 7. 2009 vyzýval žalobce k doložení a prokázání oprávněnosti uplatněného daňového výdaje, neboť žalobce své důkazní břemeno unesl a to přešlo na správce daně.

[21] Správce daně skutečně pojal subjektivní pochybnosti o tom, že výdaj uskutečněný ve prospěch společnosti HAGEL je v příčinné souvislosti se zdanitelnými příjmy, tj. že činnost HAGEL vedla k vytvoření příležitosti pro žalobce uzavřít kupní smlouvu na prodej tiskařského stroje společnosti SACON, tedy k dosažení zdanitelného příjmu. Ve vztahu k těmto subjektivním pochybnostem tížilo správce daně daňové břemeno, tj. bylo na něm, aby prokázal důvodnost svých pochyb. Pokud by unesl své důkazní břemeno dle § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků, přešlo by v souladu s § 31 odst. 9 téhož zákona zpět na žalobce.

[22] Správce daně se pokoušel unést své důkazní břemeno tím, že zpochybňoval existenci platné zprostředkovatelské smlouvy uzavřené mezi žalobcem a HAGEL s odůvodněním, že žalobce nepředložil písemnou smlouvu. K tomu je třeba uvést, že smlouva o zprostředkování nevyžaduje ke své platnosti písemnou formu (§ 642 obch. zák. *a contrario* ve spojení s § 272 odst. 1 obch. zák.). Žalobce podpořil své tvrzení předložením prohlášení společnosti HAGEL o existenci ústní dohody o zprostředkování, na jejímž základě vznikl této společnosti nárok na provizi při prodeji stroje AD 755 společnosti SACON. Správce daně při daňové kontrole zpochybnil věrohodnost tohoto prohlášení z důvodu, že je psáno v českém jazyce (mj. pan Ing. Mihalčo je v něm označen jako „jednatel“), kdežto faktura společnosti HAGEL byla vystavena ve slovenském jazyce (pan Ing. Mihalčo byl označen jako „konatel“).

[23] Skutečnost, že prohlášení jednatele společnosti HAGEL je psáno v českém jazyce, nikterak nezpochybňuje jeho věrohodnost. Pokud snad správce daně míří na to, že text

prohlášení sepsal žalobce, nejedná se v situaci, kdy prohlášení bylo skutečně podepsáno jednatelem společnosti HAGEL a opatřeno razítkem této společnosti, o žádnou nepravost. Není vůbec určující, kdo, kdy a v jakém jazyce text sepsal, nýbrž pouze to, kdo toto prohlášení učinil, tj. podepsal. Naprosto bez významu je, že pan Ing. Mihalčo je v tomto prohlášení označen českým ekvivalentem slovenského označení jeho funkce.

[24] Správce daně se dále snažil zpochybnit předložené účetní doklady tím, že poukázal na obchodní historii žalobce se společností HAGEL z období let 2002 – 2005. K tomu soud uvádí, že i když se v těchto letech omezovaly obchodní styky mezi uvedenými subjekty pouze na dodávky náhradních dílů s nízkým objemem tržeb, neznamená to, že tvrzení o jednorázovém provedení zprostředkování prodeje tiskařského stroje působí nevěrohodně. Ani pro žalobce nepředstavovala tato, co do hodnoty významná, transakce zcela běžný obchod, jakých by do měsíce realizoval několik. Vždyť pořizovací cena stroje dosahovala téměř 4 mil. Kč, tj. více jak poloviny výdajů vynaložených žalobcem ve zdaňovacím období roku 2006. Z výpisu ze slovenského obchodního rejstříku založeného ve správním spise nadto plyne, že předmětem podnikání společnosti HAGEL je právě zprostředkování obchodu a služeb.

[25] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správce daně relevantním způsobem nezpochybnil věrohodnost, správnost či průkaznost předložených účetních dokladů. Správce daně snesl pouze několik iracionálních „argumentů“, které v žádném případě nemohly přesvědčit soud o opodstatněnosti pochybností o věrohodnosti, správnosti či průkaznosti účetních dokladů. Na základě těchto „argumentů“ správce daně rozhodně nelze učinit závěr, že unesl své důkazní břemeno.

[26] Krajský soud tedy zcela správně uzavřel, že správce daně neunesl své důkazní břemeno dle § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků, a důvodně tak zrušil rozhodnutí stěžovatele a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[27] Je na stěžovateli, aby v pokračujícím řízení o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru identifikoval relevantní skutečnosti, které dle něho zpochybňují věrohodnost, správnost či průkaznost účetních dokladů vztahujících se ke spornému výdaji žalobce, popř. aby tak učinil dalším dokazováním zaměřeným na obsah smlouvy o zprostředkování a způsob jejího plnění. Nabízí se mu k tomu celá řada důkazních prostředků, v krajním případě i výslech zástupců společnosti HAGEL či společnosti SACON cestou dožádání slovenské daňové správy v rámci mezinárodní pomoci při správě daní dle zákona č. 253/2000 Sb. Teprve v případě, že správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k pochybnostem o věrohodnosti, správnosti či průkaznosti účetních dokladů, přejde v souladu s § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků důkazní břemeno zpět na žalobce.

V.
Závěr a náklady řízení

[28] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Neshledal přitom žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalobci nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady. Proto mu Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2012

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu